

ялъ са Халилъ: — до султанътъ и по-големите хора не могатъ да достигнатъ... Джелече е султанътъ...!

— Ти и главата си да разбиешъ, то пакъ до султанътъ и до пашата не можешъ да достигнешъ, продължаде Нейко, защото ти днесъ са намирашъ въ рждете на Халилъ-ага. Я ти по-добре послушай моите съвѣти и дай момичето си на Халилъ-ефенди! Дай му дъщеря си и повървай ми, че ще да ти бжде добре. Халилъ-ефенди е добаръ и милостивъ човѣкъ; той ще да ти даде петъ, или десетъ, хилѣди гроша, и ти ще да бждешъ богатъ и ще да заживѣшъ, като паша. И Нейко са засмѣялъ така, както са смѣе стариятъ дяволъ, когато той посрѣща нѣкой новъ грѣшникъ.

— А защо да си губиме напрасно думитѣ! рѣкалъ Халилъ Нейку, и поглѣдалъ твърде кисело на Танча.— Ако той са не съгласи да даде дъщеря си, то азъ и пасила мо-